

Varga Imre

Feltéve most és megengedve, hogy (szerepeink álarcát levéve) én te vagyok, mi újat tudnék mondani magadnak-magamnak? Minden sor elodázhathatja, hogy tisztán lássunk. Magamat. Magunkat. Egymást.

Lényegében nincs mit írnom.

Mert kicsodáról ír éppen kicsoda?

A válasz: nem. Fogalmi. A válasz: nem fogalmi.

Az arca? Az arcod?

Mutatná, ami túl jón és rosszon.

De máris valaki más. A változás vagyunk.

Leírva már ez is csak *emlék*.

Japánakác lombos ága

csüng függönyös ablakába.

A forma: tízezer lehetőség.

A beszéde: csend.

Írása a szavak közt beszivárgó fény.

A kérdései forgatják ki a néma választ.

Ami általa íródik: nincs is.

Káprázat.

Mulandó.

Kicsoda írja?

Kinek?

Honnan a válasz?

Mi a válasz?

Mi baja lenne a világgal/ irodalommal, ha az egyből, az egyben élne? Nem tudja, a kérdés túl elvont, túl *feltételes*. A feltétlen válasz pedig itt van. Hogy hol? Nem kérdés! Káprázat, hogy majd a bátor író, a merész irodalom tárja fel.

Mit tegyen, akinek a világ(irodalom) szorosán pántolja a mellkasát? Sőt: fájdalmasan markolja a szívét. Mondjuk neki, hogy *innen* elindulhat a szabadság felé? Pontosítsuk: itt helyben rátalálhat az igazságra. Javítsunk: itt rátalálhat a szabadság. Pontosítsunk: ez itt a szabadság. (Hagyjuk a politikát, az irodalmat, az országunkat; de akkor miről is volna szó? Hogy megint csak *semmiről*?)

Szóval mi a gond? Mi baj?

A szavaink majd megteremtik.

Minden gondolatunk: gond.

Szerep-formán:

Föl-fölfedezik a kritikusok, azzal kísérve a lelkes rátalálást, hogy bizony kellene egy-két alapos elemző írás pályafutásáról. Ő is föl-fölfedezi magát. Lelkesen, szenvedéllyel él, még akkor is, ha lustálkodik, vagy éppen meditációs párnáján ül a vidéki kozmoszában.

Gyengéivel foglalkozik a legtöbbet: hogy készenlétben álljon, gyorsan válaszoljon a kihívásokra, s ne halogassa a dolgait *folyton*. De ez így eszményi. Elvárás. Elengedni, megszabadulni a régi gondolatoktól, ebből is lehet szokásos sirám. Ez is régi gondolat, s nem eredeti, nem az övé. (Nem a tiéd, nyájas szócikk-olvasó!) Túlérzékeny, magát rosszul irányítja, olyan eszméket, érzelmeket halmoz fel, amelyek nem jutnak kifejezésre. Fejben vagy papíron – láthatóan – ez nem elég a megvalósításhoz. Szóval: hajlamos a halogatásra, talán önbizalomhiányból vagy mélyre temetődött félelemből. Nagy belső feszültséget érez, s ha ezt elengedi, ha a feszültség elengedi őt, rögtön féktelen nevetésben tör ki. A feszültség mélyében egyszerre azt érzi, hogy gumiból a csontjai, s belecsúszik, -olvad a végtelen, nyitott térbe. Ez jó, de megdöbbenően, *ijesztően* jó. Irányítani szeretne és elengedni szeretne. Mivel veszélyben érzi magát az ismeretlentől, *folyton* védekező tartásban áll. Az életét teljesen ki szeretné használni, s ezért ki-kidől a türelmességből. Természete a természetesenél nyugtalanabb. Nyugtalan, ettől szenved. Szenved, s ettől nyugtalan.

Főbb szerepei: aszkéta és bohém.

Néha rákérdez, ráérez, rásejt, hogy valójában kicsoda.

Felszabadító tapasztalat.

Hogyan ossza meg? Hogyan adja tovább?

Már előző életében is művész volt, ha jól emlékszik. Így találkoztak benne a körülmények.

Mondatról mondatra éli az életét, s közben beletéved efféle pökhendiségekbe.

Mi az, hogy „mondatról mondatra”? Kinek a szerepében mondhatni ezt?

Fél a nem tudástól, az ismeretlentől, pedig minden érvényes szót, ha van, innen kap most is.

Minden jelen van, művei ennek lelkes nyugtázásai. A formák és formátlan-ságok mind *elnyúvók*. A formák, a formáink valójában üresek.

Az igazán mély tapasztalatok leírhatatlanok; ami leírható, merő utánzás, újragyártás.

Akkor hát mit írjunk?

Jár az ünnepi könyvsátrak között sértődötten, szédelegve, átrezsegnek rajta a színek, szavak. Ő a megválaszolatlan kérdés. S így kérdésként jól érzi magát. Minden válasz hazugság. Lenne. A szerepei, könyvcímei mögött a tiszta kékség. Ha elborul, akkor is. Ő a *közt*i tér.

Volt-e ebben az életében hatezer *lelki* leütés?

Hogy lehet egyszerre?

Egyetlen mondatban?

Ha mindig csak egy betű, egy jel?

Egy leütés maga a hatezer.

Az ajánlott leütések számának kétharmadán sem jutott túl.

Az élete, benne az élet, viszont már célegyenesben.

A hullám fényesen gördül tovább,

itt hagyja hordalékként esendő szavainkat.

Lerakja testünket; korhadt gyökeret csobol.